

TURI TÍMEA

A biológiai óra

Csak kiabált, mikor az ágyba tették.
Nem aludt el sem a ringatástól,
sem a szoptatástól. Taknyos volt, lázas
és türelmetlen. Elveimmel ellentétben
bekapcsoltam végül hát a tévét.
Mesét ilyen későn már nem adnak,
így hogy ne zaklassák a képek túlságosan,
néztem vele egy természetfilmet.
Amerika madártávlatból.
És Amerika irdatlanul messze.
A repülőgép-menetrendet nézve ezt
olyan könnyű elfelejteni.
Hiába kerülsz messze a kicsikor-szobákból,
ha távol vagy, hát új szobákba zárulsz.
A család: döntés eredménye, de ha így döntesz,
az *természetes*.
Pár évtized, és fantomemlékkép leszel
egy öregember emlékezetében.
Adat az anyja neve-rubrikában.
Még nem tudja, hogy végig fogja nézni,
ahogy elbutulsz, és lekésel minden járatot,
mert összekevered a becsekkolás idejét
a boarding time-mal.

A házassági évforduló

Mi marad majd ebből az egészből?
Az egyetem sarkán állt, és még egyszer megkerülte
az épületet, hogy ne kelljen letenni a telefont.
Néha hirtelen felcseréljük bizalmasainkat.
Azok vagyunk, akiket közel engedünk.

Sosem értette, miért sírnak az anyák az esküvőkön.
Sosem, és aztán hirtelen igen, és attól kezdve mindig
velük sírt, és nem a boldog párral.
Mi marad majd ebből az egészből?
Halkabban kellett kérdezni, mert szembejött egy ismerős.
Nem barát, de sokat beszélt vele az órafelvételről,
ahogy később másokkal a pelenkacsere gyakoriságáról.
Az marad majd, hogy emlékezünk.
Ez volt a válasz. És az emlék önmaga marad.
Így lett. De nem számított arra, hogy a képen mindig ott marad
a véletlen ismerős.

A zárójelentés

Hajkefét is hozni kellett volna. Ez a második reggelen
lett nyilvánvaló, a hajam kócos volt, miközben
a szomszéd ágyon egy szőke lány fésülködött,
aki mindent lassan csinált; ha pisilni ment,
az ágy közepén merte hagyni a csecsemőt,
igaz, plédből sodort kerítést köré.
Én takarót se hoztam...
Aztán mégis ő kezdett el bógni, amikor megkapta
az egyébként hibátlan zárójelentést.
„Mi neveljük fel a gyerekét?”, kérdezte a főorvos,
majd felém bökött – a hajam már ragadt –:
„Nézze, ő örül, hogy hazamehet!”
És én valóban vigyorogtam, mint egy
idióta.